Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Κωστερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰουλίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 28

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Ἂς εἶμεθα ἕτοιμοι, εἶπε· αἱ καραμβίναι γεμάται... τὰ φυσέκια κοντά σας... γιατὶ κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ...

— Μπᾶ! ἕνας μόνον πυροβολισμὸς θὰ διασκορπίσῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς πιθήκους! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Κ' ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν καραμβίναν του.

— Μὴ πυροβολήσετε.. κύριε Μάξ!... εἶπεν ὁ Κάμης. Δὲν πρέπει νὰ προξεβάλωμεν. δὲν πρέπει νὰ προκαλέσωμεν... Μᾶς φθάνει ἡ ἄμυνα εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ περιορισθῶμεν!

— Ἀλλὰ ἤρχισαν αὐτοί!... ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Νὰ μὴ ἀνταποκριθῶμεν, παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην!.. ἀνέκραξεν ὁ Κάμης.

Ἡ ἐπίθεσις δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ ζωηρά. Ἀπὸ τὴν ὄχθην ἤρχοντο λίθοι καὶ τεμάχια κλάδων, σφενδονιζόμενα ὑπὸ τῶν πιθήκων τούτων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μεγαλόσωμοι ἔχουν τεραστίαν δύναμιν. Ἔρριπτον ὅμως καὶ βλήματα πλέον ἀκίνδυνα. καρπούς κοπτομένους ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ ὁδηγὸς προσεπάθει νὰ κρατῇ τὴν σχεδίαν εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ ποταμοῦ εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μιᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης ὄχθης Οἱ λιθοβολισμοὶ θὰ ἦσαν ὀλιγώτερον ἐπίφοβοι, ἂν ἤρχοντο ἐξ ἀποστάσεις ὅσῳ τὸ δυνατὸν μεγαλητέρας. Τὸ δυστύχημα ἦτο, ὅτι οἱ ταξειδιῶται δὲν εἶχον κανένα τρόπον διὰ νὰ προφυλαχθοῦν κατὰ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχθρῶν ηὔξανεν ὁλονέν, καὶ πολλὰ βλήματα εἶχον ἤδη ἐπιτύχῃ τοὺς ἐπιβάτας, χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς προξενήσουν καὶ πολὺ κακόν

— Ἀ, μ' αὐτὸ πιὰ δὲν ὑποφέρεται!. ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Καὶ σκοπεύσας ἕνα γορίλλαν ὁ ὁποῖος ἐχορεύπηδοῦσεν ἀνάμεσα εἰς τὰ καλάμια, τὸν κατέρριψε δι' ἑνὸς πυροβολισμοῦ.

Εἰς τὸν κρότον τοῦ ὅπλου ἀνταπεκρίθη μέγας ἀλαλαγμός. Ἡ ἐπίθεσις δὲν ἔπαυσε διόλου, αἱ ἀγέλαι δὲν ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξοντώσουν οὕτω τοὺς πιθήκους τούτους, τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, τὰ πολεμοφόδια βεβαίως δὲν θὰ ἤρκουν. Καὶ μία μόνον σφαῖρα ἂν ἐχρειάζετο δι' ἕκαστον ζῷον, ἡ προμήθεια θὰ ἐξηντλεῖτο ταχέως. Καὶ τί θὰ ἔκαμνον ἔπειτα οἱ κυνηγοὶ μὲ φυσιγγιοθήκας κενάς;...

— Νὰ παύσωμεν νὰ πυροβολοῦμεν! εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Μ' αὐτὸ δὲν κατορθόνωμεν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξερεθίζωμεν τοὺς διαβολοπιθήκους... Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐξοφλήσωμεν μὲ μερικοὺς μώλωπας ἀσημάντους.

— Εὐχαριστῶ! ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, τὸν ὁποῖον μία πέτρα εἶχεν ἐπιτύχῃ εἰς τὸ πόδι.

Ἐξηκολούθησαν νὰ πλέουν, περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ τῆς διπλῆς ἀγέλης τῶν πιθήκων, ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ρίου Γιοχάουζεν, αἱ ὄχθαι εἶνε πολὺ ἀνώμαλοι καὶ κολπώδεις Εἰς μερικὰ στενώματα συνεπλησίαζον τόσον πολύ, ὥστε τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ ἠλαττοῦτο κατὰ τὸ ἓν τρίτον. Ἡ ταχύτης τῆς σχεδίας ηὔξανε τότε ὁμοῦ μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος.

Ἐπιτέλους, ὅταν θὰ ἐνύκτονε. πιθανὸν νὰ ἔπαυαν αἱ ἐχθροπραξίαι. Πιθανὸν οἱ πίθηκοι νὰ διεσκορπίζοντο ἀνὰ τὸ δάσος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Κάμης. ἀντὶ νὰ σταματήσῃ πρὸς διανυκτέρευσιν. θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ ταξειδεύσῃ ὅλην τὴν νύκτα. ἐν ἀνάγκῃ. Ἦτο ἀκόμη ἡ τετάρτη ὥρα, καὶ μέχρι τῆς ἑβδόμης ἡ κατάστασις θὰ ἐξηκολούθει ἡ αὐτή, ἐμπνέουσα ζωηρὰς ἀνησυχίας. Καθίστατο δὲ ἀκόμη σοβα-

«Ἀνέμενον τὴν διέλευσιν τῆς σχεδίας.» (Σελ. 218, στήλ. α'.)

ρωτέρα ἐκ τούτου, ὅτι ἡ σχεδία δὲν ἦτο ἐξησφαλισμένη ἐναντίον ἐνδεχομένης εἰςβολῆς.

Τῷ ὄντι· ἂν καὶ οἱ πίθηκοι δὲν ἀγαποῦν τὸ νερὸν περισσότερον ἀπὸ τὰς γαλᾶς, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ριφθοῦν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νὰ κολυμβήσουν μέχρι τῆς σχεδίας, ἐν τούτοις ὅμως ἡ διάταξις τῶν κλάδων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ, τοῖς ἐπέτρεπεν εἰς πολλὰ μέρη, νὰ προχωρήσουν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐσχημάτιζαν οἱ κλάδοι τῶν δένδρων καὶ οἱ κισσοί, νὰ φθάσουν ἀκριβῶς ἄνωθεν τῆς σχεδίας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ πέσουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Κάμη καὶ τῶν συντρόφων του. Τοῦτο θὰ ἦτο ἁπλοῦν παιγνίδιον διὰ τὰ τετράχειρα ἐκεῖνα, τὰ τόσον εὐκίνητα ὅσον κακοποιά.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ τῆς προσβολῆς ἐπεχείρησαν τῷ ὄντι νὰ ἐκτελέσουν ἓξ ἢ ἑπτὰ μεγάλοι γορίλλαι, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἀγκώνων τοῦ ποταμοῦ, ὅπου συνηνοῦντο καὶ συνεπλέκοντο οἱ κλάδοι τῶν βομβάκων. Τὰ ζῷα ἔφθασαν σχεδὸν εἰς τὸ μέσον τῆς φυσικῆς ταύτης γεφύρας, ἐστάθησαν ἐκεῖ καὶ ἀνέμενον τὴν διέλευσιν τῆς σχεδίας.

Ὁ Τζὼν Κόρτ τοὺς ὑπέδειξε μακρόθεν. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παρατηθῇ κανεὶς περὶ τῶν διαθέσεών των.

—Θέλουν νὰ πέσουν ἐπάνω μας, ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ἂν δὲν τοὺς φονεύσωμεν . . . .

—Πῦρ λοιπόν! διέταξεν ὁ ὁδηγός.

Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Τρεῖς πίθηκοι, θανασίμως πληγωθέντες, ἀφ' οὗ εἰς μάτην ἐπροσπάθησαν νὰ κρατηθοῦν ἀπὸ τοὺς κλάδους, ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐξηφανίσθησαν.

Ὁ ἀλαλαγμὸς ἔγινεν ἰσχυρότερος. Καὶ ἄλλοι πίθηκοι, περὶ τοὺς εἴκοσι, ὥρμησαν εἰς τοὺς κισσοὺς μανιώδεις, ἕτοιμοι νὰ ριφθοῦν ἐπὶ τῆς σχεδίας.

Ἠναγκάσθησαν νὰ γεμίσουν ταχέως τὰ ὅπλα καὶ νὰ πυροβολήσουν ἐκ νέου. Οἱ πυροβολισμοὶ ἀντήχουν ἀλλεπάλληλοι, Δώδεκα γορίλλαι καὶ σκιμπαζῆδες ἐπληγώθησαν ἢ ἐφονεύθησαν, πρὶν φθάσῃ ἡ σχεδία κάτωθεν τῆς γεφύρας. Ἀποθαρρυνθέντες, τρομάξαντες, οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὰς ὄχθας. Μία σκέψις ἐγεννήθη τότε, ἡ ἑξῆς: ἂν ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ ἤρχετο νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τοὺς μυχοὺς τούτους τοῦ Μεγάλου Δάσους, ἡ τύχη του θὰ ἦτο ὁμοία μὲ τὴν τύχην τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος ἔτυχε τῆς αὐτῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τοῦ δάσους, ὁποίας ἔτυχον ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, δὲν ἐχρειάζετο καὶ ἄλλο διὰ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐξαφάνισίς του. Ἐν τούτοις ὅμως, ἂν πραγματικῶς ὁ Γιοχάουζεν εἶχεν ὑποστῇ ἐπίθεσιν πιθήκων, θὰ ὑπῆρχον τεκμήρια ἀναμφισβήτητα. Ἔνεκα τῶν καταστρεπτικῶν ἐνστίκτων τῶν ζῴων τούτων, ὁ κλωβὸς δὲν θὰ ἔμενεν ἀβλαβής, καὶ μόνον τὰ ἐρείπιά του θὰ ὑπῆρχον εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχε.

Ὁπωσδήποτε, τὴν ὥραν ἐκείνην, τὸ πλέον ἐπεῖγον δὲν ἦτο νὰ νανηστυχήσουν περὶ τῆς τύχης τοῦ γερμανοῦ ἰατροῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδικῆς των σχεδίας. Διότι τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ ἠλαττοῦτο βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον. Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων, δεξιᾷ, ἐμπροσθεν μικροῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ὕδωρ περιδινούμενον, ἐμαρτύρει ἀντίρρουν ἰσχυρόν. Ἂν ἡ σχεδία ἐνέπιπτεν εἰς τὸν ἀντίρρουν τοῦτον, δὲν θὰ ὑφίστατο πλέον τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ρεύματος, ἐκτρεπομένου ἐξ αἰτίας τοῦ ἀκρωτηρίου, καὶ θὰ προσέκρουε κατὰ τῶν βράχων τῆς ὄχθης. Ὁ Κάμης ἠδύνατο μὲν διὰ τῆς κώπης νὰ τὴν διατηρῇ ἐπὶ τοῦ ρείθρου, ἀλλὰ τὸ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ λοξοδρομικῶς ἀπὸ τὸν ἀντίρρουν, θὰ ἦτο δύσκολον: Οἱ πίθηκοι τῆς δεξιᾶς ὄχθης θὰ ἐπέπιπτον ἐναντίον τῆς πολυπληθεῖς. Ὅθεν ἐπεβάλλετο ἡ ἀνάγκη νὰ τοὺς τρέψουν εἰς φυγὴν διὰ πυροβολισμῶν. Καὶ αἱ καραμβίναι ἤρχισαν πάλιν νὰ βροντοῦν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σχεδία ἐστρίφετο περὶ ἑαυτὴν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀντίρρουν.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀγέλη ἔγινεν ἄφαντη. Δὲν τὴν διεσκόρπισαν ὅμως οὔτε αἱ σφαῖραι οὔτε οἱ κρότοι τῶν πυροβολισμῶν.

Πρὸ μιᾶς ἤδη ὥρας, ἡ θύελλα ἀνήρχετο ὀλονὲν πρὸς τὸ ζενίθ. Νέφη ὠχροκίτρινα ἐκάλυπτον τώρα τὸν οὐρανόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀστραπαὶ διέσχισαν τὸν οὐράνιον θόλον καὶ ἡ θύελλα ἐξέσπασε μὲ τὴν τεραστίαν ἐκείνην ταχύτητα ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὰς θυέλλας τῶν θερμῶν κλιμάτων. Εἰς τὰς τρομερὰς ἐκείνας ἐκρήξεις τῶν κεραυνῶν, τὰ τετράχειρα κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἐνστιγματικοῦ ἐκείνου τρόμου, κοινοῦ εἰς ὅλα τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ἐπηρεάζει ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἠλεκτρισμός. Ἔντρομοι, οἱ πίθηκοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους, ζητοῦντες καταφύγιον κατὰ τῶν ἐκτυφλωτικῶν λάμψεων καὶ τῶν ἰσχυροτάτων κρότων. Εἰς ὀλίγα λεπτά, αἱ δύο ὄχθαι ἠρημώθησαν, καὶ ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν ἐπιδρομέων, ἀπέμειναν μόνον περὶ τὰ εἴκοσι πτώματα, κατακείμενα μεταξὺ τῶν θάμνων καὶ τῶν καλαμώνων τῆς ὄχθης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΝΓΚΟΡΑ!

Τὴν ἐπαύριον, αἰθριάσαντος τοῦ ἀνοῦ —θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν ἐξέπλυνε καὶ τὸν ἐκαθάρισεν ἡ καταιγίς, — ὁ θόλος του ἔλαμπεν ὑπεράνω τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων διὰ ζωηροῦ κυανοῦ χρώματος. Μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, αἱ σταγόνες αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὰ φυλλώματα καὶ τὴν χλόην, ἐξητμίσθησαν. Τὸ ἔδαφος, ἀποξηρανθὲν ταχύτατα, ἐφαίνετο πολὺ κατάλληλον διὰ πεζοπορείαν. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐξακολουθήσουν πεζῇ τὸν δρόμον πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Ἐπειδὴ τὸ ρέον Γιοχάουζεν δὲν ἐξετρέπετο ἐκ τῆς διευθύνσεως ταύτης, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἀμφέβαλλον πλέον ὅτι θὰ ἔφθανον εἰς τὴν Οὐμπάγκη ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

Ἡ ἰσχυρὰ ἀτμοσφαιρικὴ διατάραξις, αἱ μυριάδες ἐκεῖναι τῶν ἀστραπῶν, αἱ παρατεταμέναι βονταί, αἱ πτώσεις τῶν κεραυνῶν, δὲν ἐτελείωσαν παρὰ τὴν τρίτην πρωΐνὴν ὥραν. Προσεγγίσασα τὴν ὄχθην διὰ τοῦ ἀντίρρουν, ἡ σχεδία εἶχεν εὕρῃ καταφύγιον. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑψοῦτο πελώριον βαοβάβ, τοῦ ὁποίου ὁ κορμός, κενὸς εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἀπετελεῖτο μόνον σχεδὸν ἀπὸ τὸν φλοιόν του. Εἰς τὸ κοίλωμα ἐκεῖνο, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἠμποροῦσαν νὰ στρυμωχθοῦν καὶ νὰ εὕροῦν ὁπωσδήποτε θέσιν. Μετεκόμισαν ἐκεῖ καὶ τὰ ὀλίγα των πράγματα, ὅπλα, σκεύη καὶ πολεμοφόδια, διὰ νὰ μὴ βλαφθοῦν ἀπὸ τὴν ραγδαίαν βροχήν, τὰ ἐφόρτωσαν δ' ἐκ νέου εἰς τὴν σχεδίαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ ἐπικαίρως μᾶς ἦλθεν αὐτὴ ἡ θύελλα! παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ ὁποῖος συνωμίλει μὲ τὸν Μὰξ, ἐν ᾧ ὁ ὁδηγὸς ἡτοίμαζε τὰ τεμάχια τοῦ κρύου ψητοῦ, ὅσα εἶχον μείνῃ ἀπὸ χθές, διὰ τὸ πρόγευμα.

(Ἕπεται συνέχεια) Γρ. Ξενοπουλος

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΟΝ ἔχω νὰ σας διηγηθῶ μίαν πολὺ ὡραίαν κ' ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν. Δὲν εἶνε παραμύθι. Συνέβη ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, χθὲς τὸ βράδυ, μὲ τὸ λαμπρὸν φεγγάρι, ὅταν ἐπῆγα κ' ἐγὼ εἰς τὸ Ζάππειον νὰ πάρω ὀλίγον ἀέρα... Θὰ συγκινηθῆτε, θά... Ἀλλὰ σταθῆτε πρῶτα νὰ σάς την διηγηθῶ.

Ἄ, ναί, θὰ σάς την διηγηθῶ . . . Ἀλλὰ τί ζέστη ποῦ κάμνει! Χθὲς τὸ θερμόμετρον ἔδειχνε 32, σήμερα δείχνει 33, αὔριον... ἔχει ὁ Θεός. Φοβερὰ ζέστη! Καὶ σημειώσατε ὅτι τώρα ποὺ σας γράφω, δὲν εἶνε πλέον βράδυ μὲ λαμπρὸν φεγγάρι... Εἶνε ἡμέρα, καὶ ὁ ἄσπλαγχνος ἥλιος πυροπολεῖ ἀπέξω τὸ γραφεῖόν μου, καὶ ἔχω κλεισμένες τὲς γρίλλιες τοῦ παραθύρου, διὰ νὰ μὴν ἐμβαίνῃ ὁ αὐθάδης καὶ μέσα... Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὲς χαραμάδες δέν μου στέλλει τὰ πύρινα βέλη του... Ἔπειτα ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτὴ εἶνε καυστικὴ καὶ πυιγηρά, εἴτε ὑπὸ σκιὰν εἴτε ὑπὸ ἥλιον. Νά, τὸ θερμόμετρόν που εἶνε ὑψωμένον εἰς τὰ 33, εἰς τὴν σκιάν το ἔχω. Ἂν ἦτον ἐδῶ τοὐλάχιστον ὁ Κουφιοκεφαλάκης, νὰ τὸ κατα ι β ά σ η . . . εἰς τὸ ὑπόγειον!. . (Τὸ ἐνθυμεῖσθε βέβαια καὶ αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα.)

Οὔφ! Τί ζέστη... ἔσκασα! Σταθῆτε νὰ πάρω κοντά μου τὸ κανάτι μὲ τὸ νερό,— ποῦ ὁ Θεὸς νὰ το κάμῃ κρύον, νὰ πίνω κάπου κάπου, διότι ξηραίνεται ὁ λαιμός μου, κ' ἐγὼ ὅταν γράφω, μοῦ φαίνεται ὅτι ὁμιλῶ... Ἄ! ποῦ εἶνε κ' ἐκείνη ἡ κινέζικη βεντάλια ποὺ τὴν ἔχω εἰς τὸν τοῖχον διὰ στολίδι; . . εἶνε καιρὸς νὰ την πάρω κοντά μου καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσω.

Ἔμπρὸς λοιπόν! ὅλα τὰ ἐφόδια εἰς ἐνέργειαν. Καὶ τώρα —τελοσπάντων,— θὰρχίσω τὴν ἱστορίαν μου.

Χθὲς τὸ βράδυ, μὲ τὸ λαμπρὸν φεγγάρι,—ἄχ! ἔκαμνε καὶ δροσιά... μὲ τί πόθον την ἐνθυμοῦμαι!..— ναί, χθὲς τὸ βράδυ, ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαινα εἰς τὸ Ζάππειον, ἀπὸ τὴν Δενδροστοιχίαν... Ἀλλὰ σταθῆτε μιὰ στιγμή, σᾶς παρακαλῶ, νὰ σκουπίσω τὰ χέρια μου. Ἴδρωσαν παρὰ πολύ, καὶ φοβοῦμαι μὴ νοτίσουν τὸ χαρτὶ καὶ μουντζουρωθοῦν τὰ γράμματα· καὶ τότε δὲν θὰ ἠμπορούσατε διόλου νὰναγνώσετε τὴν ἐπιστολήν μου—ὅπως καμμιὰ φορὰ τὸ παθαίνει μὲ τὰς ἰδικάς σας ἡ Διάπλασις.

Λοιπόν, ἐν ᾧ ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν Δενδροστοιχίαν, βλέπω ἕνα κοριτσάκι, ἓξ ἔως ἑπτὰ χρόνων...

— Ἔ! μὴ φωνάζετε! ἡσυχία, σᾶς παρακαλῶ!— Δέν το λέγω εἰς σᾶς, τὸ λέγω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦμας, διότι ἀπὸ τὴν ζέστην, ἔχω ἀνοικτὰς ὅλας τὰς θύρας, καὶ ἀκούεται ἀπέξω κάθε ἐμιλία, κ' ἐγώ, ὅταν γράφω, δὲν εἰμπορῶ νὰκούω οὔτε ψίθυρον.

Τέλος πάντων, ἔγινε καὶ ἡσυχία... Μόνον ἕνας τζίντζικας ψάλλει τὴ ζέστη ἀπὸ μακρυά. Ἀλλ' αὐτὸς δέν μ' ἐνοχλεῖ. Τώρα θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἀλλὰ τί βλέπω; Κοντεύω νὰ τελειώσω, καὶ δέν σας εἶπα ἀκόμη οὔτε τὸ Ἄλφα τῆς ἱστορίας μου. Καὶ ἡ ἱστορία μου εἶνε ἐκτενής, καὶ θέλει τόπον, καὶ θέλει ὥραν... Ἀδύνατον νὰ σας εἰπῶ σήμερον ἱστορίαν!

Ἀχ! αὐτὴ ἡ ζέστη! . . Τί μου κάμνει!.. Θὰ εἶχα ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ την καταρασθῶ, ἂν δὲν ἤξευρα ὅτι εἶνε καλοκαῖρι, καὶ ὅτι τὸ καλοκαῖρι ἡ ζέστη εἶνε τόσον φυσικὴ ὅσον εἶνε χρήσιμη καὶ ἀναγκαία. Ἂν δὲν μάφινῃ ἐμὲ νὰ σάς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, κάμνει ὅμως κάτι πολὺ σπουδαιότερον καὶ πλέον ἐπεῖγον: Ὡριμάζει τοὺς καρπούς· καὶ οἱ καρποὶ εἶνε ἡ χαρά, καὶ ἡ εὐτυχία, καὶ ὁ πλοῦτος, καὶ ἡ ζωή... Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ καταρασθῶ τὴν ζέστην, καὶ ἂς ὑποφέρω, οὔτε θὰ σπάσω τὸ θερμόμετρον, ὅπως ἔκαμεν ἕνας ἄλλος Κουφιοκεφαλάκης. Δὲν θὰ την καταρασθῆτε οὔτε σεῖς, καὶ ἂς μὴν ἀναγνώσετε σήμερον τὴν ἱστορίαν μου. Δὲν πειράζει... σᾶς την διηγοῦμαι ἀργότερα, ὅταν δροσίσῃ...

Καὶ τώρα... πρέπει νὰ εὕρω ἕνα ὡραῖον ἐπίλογον, διὰ νὰ κλείσῃ καὶ αὐτὴ ἡ παράξενη ἐπιστολή... Ἂς πιῶ ὀλίγον νερό... ἂς ἀερισθῶ ὀλίγον μέ την κινέζικην βεντάλιαν... ἴσως μοῦ ἔλθῃ καμμιὰ ἰδέα... Τίποτε! ἡ ζέστη δὲν μάφινει οὔτε νὰ σκεφθῶ. Καὶ ὅταν θά μου εἰπῆτε: Μὰ τί παράξενη ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σας, κύριε Φαίδων!—ἐγὼ θὰ σας ἀπαντήσω: Τῆς ζέστης, ἀγαπητοί μου, τῆς ζέστης!..

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 72ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1901, σελ. 393)

Περισσότεροι ἀπὸ διακοσίους ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν· ὀλιγώτεροι ἀπὸ δέκα ἔστειλαν ἐπιτυχῆ ὁπωσοῦν διηγήματα. Ἀπορῶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς τόσον καθαραὶ καὶ τόσον ἀφθονοι εἰκόνες δὲν ἠμπόρεσαν νὰ δώσουν σαφῆ τὴν ἰδέαν τοῦ διηγήματος εἰς τοὺς διαγωνιζομένους. Δηλαδὴ οἱ διαγωνιζόμενοι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν ἐννοήσουν, διότι, φαίνεται, ὅτι δὲν ἐπρόσεξαν πολὺ εἰς τὰς εἰκόνας.

Εἰς τὴν δευτέραν εἰκόνα, παραδείγματος χάριν, φαίνεται τόσον καθαρὰ ὅτι ὁ ἐλέφας καὶ ὁ ἀκανθόχοιρος συνομιλοῦν, ὥστε δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ πρῶτος ζητεῖ τὴν συνδρομὴν τοῦ δευτέρου, διὰ τὴν ἐκδίκησίν του, ὅτι συνεννοοῦνται τελοσπάντων διὰ νὰ δώσουν ἕνα μάθημα εἰς τὸν σκληρὸν ἀραπάκον. Καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ ἐλέφας ἥρπασε τὸν ἀκανθόχοιρον διὰ τῆς βίας καὶ τον ἐκάθισεν εἰς τὴν ράχιν του, καὶ ὅτι κατὰ τύχην (ἢ ἀπὸ φόβον) ἐσήκωσε τὰ γκάθια του, ὅταν ἡτοιμάζετο νὰ καθήσῃ ἐπάνω του ὁ ἀραπάκος. Καὶ οὕτω πολλὰ καλογραμμένα διηγήματα ἔχασαν ἴσως τὸ βραβεῖον, διὰ τὴν ἀπροσεξίαν αὐτήν.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀραπάκου παρεξήγησαν πολλοί. Τὸν ἔκαμαν ὑπηρέτην ἐν ᾧ φαίνεται καθαρότατα ὅτι εἶνε κύριος· νεαρὸς κύριος μάλιστα κομψευόμενος, «κατὰ τὸ εὐρωπαϊκο-αράπικον φιγουρίνι» ὅπως λέγει κάποιος. Ὁ ζωγράφος ἠθέλησε νὰ τον παραστήσῃ οὕτω ἐπὶ τὸ κωμικώτερον. Ἠθέλησε δηλαδὴ νὰ παραστήσῃ ἕνα λιμοκοντορίσκον τῆς Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ ἵππου, ἔχει ἐλέφαντα.

Παρετήρησα ἀκόμη ὅτι ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι, ἐσκέφθησαν νὰ ἐξηγήσουν πῶς τὰγκάθια τοῦ ἀκανθοχοίρου μένουν ἐμπηγμένα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀραπάκου. Προφανῶς ὁ ἀκανθόχοιρος εἶνε ἐκ τοῦ εἴδους ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκτοξεύουν τὰγκάθιά των ὡς βέλη, καὶ ὅταν ὁ ἀραπάκος ἐκάθησεν ἐπάνω του, δὲν ἐδυσκολεύθη καθόλου νὰ τοῦ τὰ χαρίσῃ.

Ἄλλοι πάλιν ἐνόησαν καλὰ τὰς εἰκόνας, συνέλαβον ὅλην τὴν οὐσίαν τοῦ διηγήματος, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ γράψουν μὲ συντομίαν, μὲ συμμετρίαν, μὲ λιτότητα. Τί ἐχρειάζοντο, παιδιά μου, αἱ ἐκτενεῖς ἐκεῖναι περιγραφαὶ καὶ αἱ φλύαροι παρεκβάσεις εἰς ἕνα διήγημα ἀπὸ 850 λέξεις! Δέν τα εἶπα τοσάκις εἰς τοὺς προηγουμένους διαγωνισμούς; Τοσάκις δὲν ἔδωσα ὁδηγίας πῶς γράφεται ἓν διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων; Δὲν ἀπαιτοῦσα ἔμπνευσιν, (ἄλλως τε ὀλίγα καὶ ἀπὸ τὰ βραβευόμενα σήμερον διηγήματα εἶνε ἐμπνευσμένα·) διότι ἡ ἔμπνευσις δὲν ἀποκτᾶται μὲ ὁδηγίας, ἔρχεται μόνη της. Ἤθελα ἔμως νὰ πεφεύγατε ἐκεῖνα τὰ λάθη τῆς συνθέσεως, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι δὲν λαμβάνετε ὑπ' ὄψει τὰς ὁδηγίας μου. Παραδείγματος χάριν· σᾶς εἶπα εἰς προηγουμένους διαγωνισμούς, ὅτι εἰς σύντομα καὶ μᾶλλον ἀστεῖα διηγήματα δὲν ἔχουν τόπον αἱ ποιητικαὶ περιγραφαὶ τῆς φύσεως, τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, κτλ. Κ' ἐν τούτοις εἰς πολλὰ διηγήματα εἶδα πάλιν περιγραφάς, ποῦ μου ἐνθύμισαν τὸν Ἰούλιον Βέρν.

Τὸ καλλίτερον, τὸ ἐξυπνότερον διήγημα, μοῦ το ἔστειλε τὸ Κεντρί. Ἀφεύκτως θὰ ἔπαιρνε τὸ Α' βραβεῖον, ἂν δὲν εἶχε μίαν σπουδαίαν ἔλλειψιν: Εἶνε γραμμένον διὰ μεγάλους ἀναγνώστας καὶ θὰ ἤρμοζε μᾶλλον εἰς σατιρικὴν ἐφημερίδα. Τοῦτο δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν πραγματικήν του ἀξίαν· ἀλλ' ἐγὼ πῶς ἠμποροῦσα νὰ το βραβεύσω καὶ νὰ μὴ το δημοσιεύσω;

Πολὺ καλογραμμένον καὶ τὸ διήγημα τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ Κεντριοῦ εἶνε τὸ ἐξυπνότερον, τὸ πλέον χαριτωμένον. Ἀλλὰ πῶς νὰ το βραβεύσω καὶ αὐτό, ἀφ' οὗ δὲν παραδέχεται συνεννόησιν μεταξὺ ἐλέφαντος καὶ ἀκανθοχοίρου; Θὰ ἦτο μία ἔλλειψις ἀσυγχώρητος.

Ζωηρὸν καὶ χαριέστατον καὶ τὸ διήγημα τοῦ Μικροῦ Μυρθιανοῦ. Ἀλλ' αὐτὸ πάλιν εἶνε ὁ ἀντίπους τοῦ Κεντριοῦ: εἶνε γραμμένον διὰ πολὺ μικρὰ παιδία. Τὸ δὲ βραβευμένον διήγημα δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε διὰ πολὺ μεγάλους, ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ πολὺ μι-

κρούς. Ἔχω δίκαιον βέβαια· ἀλλ' ἔχει δίκαιον καὶ ὁ Μικρὸς Μυρθιανός, ὁ ὁποῖος ἔγραψε διὰ τὴν ἡλικίαν του. Καὶ τοῦτο μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ, ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Διηγήματος πρέπει ἴσως νὰ χωρισθῇ καὶ νὰ δίδω δύο σειρὰς εἰκόνων, μίαν διὰ τοὺς μεγαλειτέρους, καὶ ἄλλην διὰ τοὺς μικροτέρους.

Πρέπει ἀκόμη νὰ παρέρω ἰδιαιτέρως, ὡς πολὺ καλογραμμένα, —ἂν καὶ ὅλα ἔχουν τὰ ἐλαττώματά των,—τὰ διηγήματα Ἀλλοπροσάλλου, τῆς Ἰτέας, τῆς Ζωηρᾶς Φλογός, τῆς Χρυσανθεμίδος καὶ τοῦ Κόντε Ραπανάκη. Ἐν ἀπὸ αὐτὰ ἔπρεπε νὰ βραβεύσω χωρὶς ἄλλο καὶ θὰ εὑρισκόμην εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἐκλογῆς (ἴσως θὰ ἐπροτίμουσα τὸ γλαφυρὸν διήγημα τῆς Χρυσανθεμίδος,) ἂν δὲν ἦτο καὶ τὸ διήγημα τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου. Αὐτὸ εὑρέθη ὅτι εἶνε τὸ σχετικῶς καλλίτερον. Δὲν ἔχει τὴν χάριν, τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐφυΐαν πολλῶν ἄλλων. Εἶνε ὅμως ἀνθρωπινὰ γραμμένον καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἶνε ἀκριβὴς ἀπόδοσις τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν διηγοῦνται αἱ εἰκόνες. Τόσον ἀκριβὴς μάλιστα, ὅσον κανενὸς ἄλλου ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους διὰ βραβεῖον. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἐπίσης ἀκριβῆ μεταξὺ τῶν λαβόντων Ἔπαινον καὶ Εὔφημον μνείαν· ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε τόσον καλογραμμένα ὥστε νὰ μφισβητήσουν τὴν θέσιν τῶν πρώτων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* [15ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κεντρί*, [12ε] — *Ἀταθύριον Ρόδου*, [10ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀλλοπρόσαλλος* [10ε]:— *Χρυσανθεμὶς* [10ε]. — *Μικρὸς Μυρθιανὸς* [10ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 8ε εἰς ἕκαστον]: *Ἰτέα — Ζωηρὰ Φλόξ.— Κόντε Ραπανάκης.— Ἀρχικαλαμπουριστής. — Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς— Ἐρρῖκος Μασσαί.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 5ε εἰς ἕκαστον]: *Σιωπηλὴ Νύξ.— Νέος Ναυτης. — Κυνηγὸς τῶν Ἄλπεων.— Χωλὸς Διάβολος.— Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος — Ἄσμα Νηρηΐδος. — Τῖδε Ἠπειρώτου. — Γλυκεῖα Καρδία. — Ἀθῷα Καρδία. — Φιλόπατρις Ἰάς. — Μολὼν Λαβέ — Διαψευσθεῖσα Ἐλπίς — Περιζήτητος. —Ἄσπρο Ποντικάκι.— Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως.—Κύκνειον Ἆσμα.— Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἐπὸ 3ε εἰς ἕκαστον·) *Κωνστ. Ἀλ. Ἠλιάδης.— Ἐφεσία Κόρη.—Αὔρα τοῦ Πηλίου — Τζὼν Μπούλ.— Κωνστ. Π. Δαϊόγλου.— Πανταχοῦ Παρών.— Νυκτοκόραξ. — Ἐξόριστος Ναπολέων — Σεμνὴ Κόρη. — Καλῶς Ὥρισες.— Χαμένη Εὐτυχία.— Κρόταλος.— Ξενιτευμένος Σιγωπεύς.— Οἰδίπους Τύραννος.— Πενθοῦσα Καρδία — Νυκτολούλουδον. - Ἄνθος Μαΐου.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ 2ε εἰς ἕκαστον): *Κόλπος τῆς Ἀτταλείας.— Ἀφρόεσσα Θάλασσα.— Δημ. Γ. Κόντης.— Ἰωάννης Χ. Βαφειάδης — Λευκὸς Τάκιτθος.— Δούκισσα τῶν Σαλόνων.— Δαίμαρρο Ποντίκι.— Ἡ-ρῶϊς τοῦ Ζαλόγγου.— Κλεάνθης Λ. Καλδῆς — Ἀνδρέας Π. Κοκκώνης.— Ναύτης.— Εὐγενὴς Καρδία.— Μικρὸς Ἀθηναῖος.— Τυδεύς.— Ἀναμμένο Σπίρτο.*

Εἰς τὸν σωρὸν τῶν χειρογράφων εὑρέθη καὶ ἓν διήγημα τῆς Κόρης τοῦ Στρυμῶνος, γραμμένον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰκόνων τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ. Δὲν εἰξεύρω πῶς συνέβη τοῦτο. Τὸ διήγημα φέρει χρονολογίαν 14 Ἰανουαρίου 1901, ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι ἐστάλη ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατ' ἀνάγκην ἀποκλείεται.

Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 212)

Τὴν ὥραν μάλιστα ἐκείνην, πρὶν πέσῃ νὰ κοιμηθῇ, ἡ γραῖα ἔκαμνεν, ὅπως

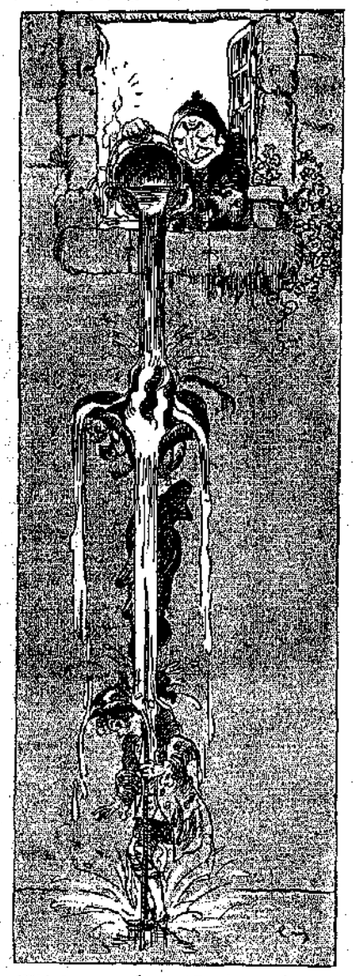

«Ἐδέχθησαν κατὰ κεφαλῆς μίαν καλὴν φυχρολουσίαν.» (Σελ. 221, στήλ. α'.)

κάθε βράδυ, τὸν ἀπολογισμὸν τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα εἶχεν εὕρῃ κατὰ τὸν περίπατόν της, καὶ εἰς τὸ ξύλινον τραπέζι της παρέταξε κατὰ σειράν: ἕνα μεγάλο κοκκινογούλι, μιὰ μάπα, πέντε ἐξ κρομμύδια, τέσσαρα αὐγά, καὶ ἕνα κουνελάκι, ποὺ εἶχε φύγῃ ἀπὸ μίαν αὐλήν. «Τὸ κακόμοιρο! εἶπε· θὰ το φάγουν ἢ γάτες ἢ τὰ σκυλιά, ἔτσι μικρὸ ποὺ εἶνε· ἂς το πάρω ἐγὼ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό!» Καὶ ἀντὶ νὰ φωνάξῃ τὸν νοικοκύρην καὶ νὰ τοῦ το παραδώσῃ—τέτοιο πρᾶγμα!— ἡ καλή σου Ἀγάθη το ἐστραγγάλισε καὶ το ἐπῆρεν. Ἰδοὺ το ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα πράγματα. Τὸ αὐρινὸν γεῦμα, καθὼς καὶ τὸ δεῖπνον τῆς Ἀγάθης ἦτο ἐξησφαλισμένον μὲ αὐτά. Δὲν εἶχε νὰ γοράσῃ, παρὰ δέκα λεπτῶν ψωμὶ καὶ δέκα λεπτῶν κρασί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐδιάλεξε τὸ Περγαλιὸ διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸ ψωαλί: τάκ! τάκ! τάκ! καὶ νανοίξῃ μάλιστα μ' ἕνα κτύπημα διὰ τοῦ ὤμου τὸ μισοκλεισμένον παράθυρον... Πρὸ τῆς ἐντρόμου γραίας, ἡ ὁποία ἐσκέπασεν ἀμέσως μὲ τὰς δύο χεῖρας τὰ κλοπιμαῖά της, ἐνεφανίσθη οὕτω φοβερὰ καὶ εἴρων ἡ κιτρίνη μορφὴ μὲ τὰ δύο φωτεινὰ μάτια... Τότε ἡ γρηᾶ Ἀγάθη ἔπεσε γονατιστή, καὶ ἀνυψώσασα τὰς χεῖρας, ἤρχισε νὰ ἱκετεύῃ, νὰ ζητῇ χάριν ἀπὸ τὸ ἀνδρείκελλον καὶ νὰ θρηνολογῇ:

— Θὰ τα δώσω πίσω, καλό μου Περγαλιό, θὰ τα δώσω πίσω!.. Ἔλεγα ἡ κακομοῖρα πῶς δὲν ἦταν κανενός... Στάσου, νὰ τὸ κουνέλι, νὰ τὰ κρομμύδια, νὰ τὸ κακκινογούλι, νὰ ἡ μάπα, νὰ ταύγά... πρόσεξε μήν τα σπάσῃς...

Καὶ στενάζουσα, ἔχωνε τὰ κλοπιμαῖα εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου τοῦ ἀνδρείκελλου, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰςχωρήσῃ ὁλόκληρον εἰς τὸ δωμάτιον κ' ἐστηρίζετο εἰς τὸ βάθρον τοῦ παραθύρου, διότι ὁ Βαλεντῖνος, εἰς τὸν δρόμον, μὲ πολὺν κόπον ἐκρατοῦσε τὰ γέλια.

— Ἔννοια σου, δὲν σε πέρνω, Ἀγάθη· ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία: θά μου δώσῃς ἀμέσως ὅ,τι ἔκλεψες ὡς τώρα.

— Τρομάρα μου! καὶ πῶς μπορῶ νὰ το κάμω, καλό μου Περγαλιό;... Ἦταν, βλέπεις, πράγματα φαγώσιμα, καί.. τἄφαγα ὅλα... Ἐγάθηκα!

— Τότε λοιπὸν ἔλα μαζί μου!

Εἰς τοῦτο ἀπεκρίθη ὁ κρότος πτώσεως καὶ ἔπειτα ἡσυχία... Ὁ Βαλεντῖνος ὑπώπτευσε ὅτι συνέβη κάτι κακὸν καὶ πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πόθος τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς διασκεδάσεως τὸν ἐκυρίευεν ἀκόμη, ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατόν του, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸ ἀνδρείκελλόν του τὸ παράθυρον τοῦ Γιάννη Κρομπέκη, τοῦ κωδωνοκρούστου, ὅπου ἔβλεπε φῶς.

Ἀλλ' ὁ Γιάννης Κρομπέκης, κατὰ δυστυχίαν, ἦτο ἄνθρωπος γενναῖος, θρῆσκος καὶ αὐστηρός. Δὲν εἶχε τὸ χαλασμένον, τὸ ἀνόητον κεφάλι τῆς γρηᾶς Ἀγάθης, αὐτός! Ἤκουσε νὰ κτυποῦν τὸ παράθυρόν του, τὸ ἄνοιξεν ἀμέσως, εἶδε τὸ σκιάχτρο, ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐπρόβαλε πάλιν μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα. Συγχρόνως ὅμως τὸ Περγαλιό, καθὼς καὶ ὁ Βαλεντῖνος, ἐδέχθησαν κατὰ κεφαλῆς μίαν καλὴν φυχρολουσίαν.

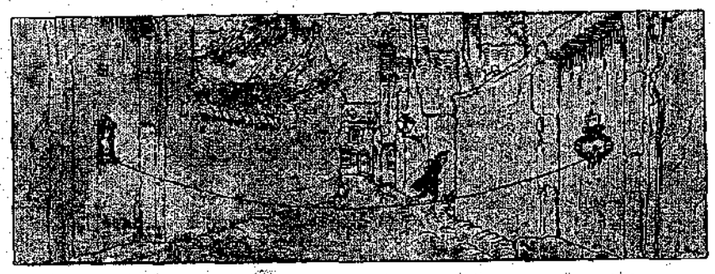

«Ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Κοντοῦ, καὶ ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ» (Σελ. 221. στ. 6'.)

— Πάρε, φίλε μου! ἔλεγεν ἡ ἤρεμος φωνὴ τοῦ Γιάννη Κρομπέκη· ἡ μύτη σου εἶνε πολὺ κόκκινη· τὸ κρύο νερὸ θὰ σε ὠφελήσῃ!

Ποῖος φεύγει; Ὁ Βαλεντῖνος μὲ τὸ Περγαλιό... Ἦτο κωμικώτατον νὰ τους ἐβλέπατε πῶς ἔτρεχαν, μούσκευμα καὶ οἱ δύο, εἰς τοὺς σκοτεινοὺς δρομίσκους τοῦ χωρίου.

Ὁ κύριος βαρῶνος, κατεντροπιασμένος, ἐλογάριαζε νὰ μὴ διηγηθῇ εἰς κανένα τὴν νυκτερινήν του ἐκστρατείαν. Ἐν τούτοις ὅμως ἐμαθεύθη καὶ αὐτή, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας τῆς Ἀγάθης, ἡ ὁποία τὴν ἰδίαν νύκτα προσεβλήθη ἀπὸ ἀποπληξίαν. Ἐτρόμαξε, βλέπετε, τόσον πολύ! Ἡ προσβολὴ ἦτο ἐλαφρὰ καὶ ἡ Ἀγάθη δὲν ἀπέθανε. Ἔμεινεν ὅμως ἀρκετὸν καιρὸν παράλυτη, εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ τοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς, ἂν ὄχι ἀπὸ τὴν κουταμάραν της, τοὐλάχιστον ἀπὸ τὴν κλεψιμανίαν της.

Ἡ σπασμένη μύτη, τὸ σπασμένο πόδι, τὸ βγαλμένο χέρι, ἡ ἀποπληξία... ἡ σειρὰ τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Βαλεντίνου, τῶν ὁποίων ὁ βάϊλος κατέστρωνε τὸν κατάλογον, δὲν τελειόνει ἐδῶ. Ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ τὸ ξυλοκόπημα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ὁ ἔντιμος ἀγροφύλαξ τοῦ χωρίου ἀπὸ δύο χωριανούς, ἐπίσης ἐντίμους καὶ εὐσυνείδητους, τοὺς κ. κ. Κοντὸν καὶ Μπαλωμένον, — ξυλοκόπημα ἐντελῶς ἀπρόοπτον, ἄδικον καὶ παράλογον, τοῦ ὁποίου ὁ Βαλεντῖνος ἦτο ἡ μόνη ἀφορμή, ὁ μόνος αἴτιος. Ἰδοὺ πῶς συνέβη αὐτό.

Ὁ κ. Κοντὸς καὶ ὁ κ. Μπαλωμένος ἐκατοικοῦσαν εἰς τὸν ἐρημικώτερον δρόμον τοῦ Κερκόζ. Τὰ σπίτια των ἦσαν τὸ ἕνα ἀντίκρυ εἰς τὸ ἄλλο. Αἱ θύραι των εἶχαν ἀπὸ ἕνα ρόπτρον σιδηροῦν, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κτυπήσῃ κανείς, διὰ νὰ του ἀνοίξουν. Ἡ ἐρημία τῆς γειτονειᾶς ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε νὰ κρυφθῇ κανεὶς εἰς ἕνα πλάγιον δρομίσκον ἐκεῖ πλησίον, παρώτρυνε συχνότατα τὰ μαγκόπαιδα τοῦ χωρίου νὰ κτυποῦν πότε τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Κοντοῦ, πότε τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Μπαλωμένου, καὶ ἕως νὰ καταβοῦν εἴτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, εἴτε αἱ γυναῖκές των, εἴτε αἱ ὑπηρέτριαί των, νανοίξουν τὴν θύραν, ὁ μικρὸς ἀστεῖος ἐλάμβανε καιρὸν κ' ἐγίνετο ἄφαντος. Αἱ κακαὶ αὐταὶ ἀστειότητες ἐξώργιζαν πολὺ τοὺς δύο γείτονας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὁρκισθῇ ὅτι τὸν πρῶτον ἀπὸ τοὺς βασανιστὰς των ποὺ θὰ συνελάμβανον, θὰ τὸν ἔκαμναν νὰ τὸ μετανοήσῃ γιὰ καλά...

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὑρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅταν ὁ Βαλεντῖνος, ἕνα βράδυ, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ συνδέσῃ μ' ἕνα σπάγον τὰ δύο ρόπτρα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἀκριβῶς τὸ ἓν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ὁ σπάγος δὲν ἦτο οὔτε πολὺ τεντωμένος, οὔτε πολὺ χαλάρος· ὁ Βαλεντῖνος ἐμέτρησε καλὰ καὶ τὸν ἔδαλεν ἴσα ἴσα ὅπως ἐχρειάζετο διὰ τὸ σχέδιόν του. Ἔπειτα, ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Μπαλωμένου πίπτει καὶ κτυπᾶ τὴν θύραν του δυνατά. Ὁ κ. Μπαλωμένος καταβαίνει καὶ αὐτὸς βιαστικά, διὸ νὰ ἰδῇ ποῖος τον ζητεῖ τέτοιαν ὥραν... Ἀνοίγει, κυττάζει εἰς τὸν δρόμον, δὲν βλέπει κανένα, καὶ θυμωμένος κλείει τὴν θύραν του, προξενῶν εἰς τὸ ἀπέναντι ρόπτρον τὰς ἰδίας κινήσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῇ πρὶν τὸ ἰδικόν του. Εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο κτύπημα τοῦ ρόπτρου του, ὁ κ. Κοντός, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχεν ἀναβῇ τὴν κλίμακα, ξανακαταβαίνει μὲ τὰ τέσσαρα, ἀνοίγει βιαστικά, καὶ μὴ βλέπων πάλιν κανένα, μαντεύει ὅτι «κάτι λάκκον ἔχει ἡ φάβα.» Καὶ του ἦλθεν ἔξαφνα ἡ ἰδέα νὰ μὴν ἀναβῇ πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλὰ νὰ κρυβῇ ἐκεῖ, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, μ' ἕνα γερὸ μπαστοῦνι εἰς τὸ χέρι καὶ νὰ περιμένῃ τὸ τρίτον κτύπημα,— ἂν τὸ ἀστεῖον θὰ ἐπανελαμβάνετο τότε θὰ ἐγύνετο, θὰ ἔπιανε τὸν μάγκαν, καὶ θὰ τον ἔκαμνε τοῦ ἀλατιοῦ.

Ἐν ᾧ ἐσυλλογίζετο αὐτά, ἡ ὀργὴ καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως ἐτάρασσαν τὰ νεῦρά του, καὶ διὰ τοῦτο μὲ μεγάλην λύσσαν ἐξανάκλεισε τὴν θύραν του, — ἡ ὁποία λύσσα, μεταδοθεῖσα διὰ τοῦ σπάγου εἰς τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Μπαλωμένου, τὸ ἔκαμε νὰ κτυπήσῃ τόσον δυνατά, ὥστε ὁ κ. Μπαλωμένος ἀνεπήδησεν ἔντρομος.

Ὁ κ. Μπαλωμένος δὲν ἀγαποῦσε τὰ χουδρὰ ἀστεῖα περισσότερον ἀπὸ τὸν κ. Κοντόν, καὶ τὰ αὐτὰ αἴτια παρῆγον φυσικὰ τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν δύο γειτόνων. Καὶ ἐπειδὴ ἐσκέφθη, ὅπως ὁ κ. Κοντός, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὀπλισθῇ καὶ αὐτὸς μ' ἕνα μπαστοῦνι καὶ νὰ παραφυλάξῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, διὰ τοῦτο ἔκρινε περιττὸν νὰ την ἀνοίξῃ καὶ πάλιν, ἀλλ'

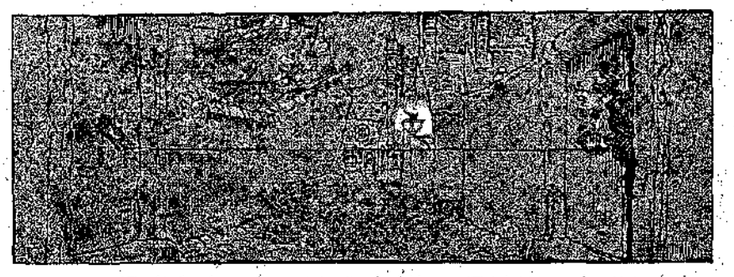

«Ἐτράβηξε τὸν σπάγον, ὁ ὁποῖος ἐτεντώθη.» (Σελ. 221, στήλ. 6'.)

τοῦ κυρίου Κοντοῦ, καὶ ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ.

Τότε συνέβησαν πολὺ παράξενα πράγματα. Ὁ κ. Κοντός, καθὼς ἔκαμε νὰ νανοίξῃ τὴν θύραν του, διὰ νὰ ἰδῇ ποιὸς εἶνε, ἐτράβηξε τὸν σπάγον, ὁ ὁποῖος ἐτεντώθη, καὶ φυσικὰ ἐσήκωσε τὸ ρόπτρον τοῦ Μπαλωμένου. Ἔπειτα, ἅμα ὁ πρῶτος εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο κανείς, (τὸ σκότος δὲν τον ἄφησε νὰ διακρίνῃ τὸν σπάγον) κλείει τὴν θύραν του μουρμουρίζων, ὁ σπάγος χαλαροῦται καὶ... τὸ ρόπτρον ἀνέβῃ ἐπάνω, ἐπῆρε τὸ μπαστοῦνι, κατέβῃ κ' ἐκάθησε περιμένων, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του καὶ ἀκροώμενος...

Ἐξ ἄλλου, ὁ κ. Κοντὸς ἔκαμε τὰ ἴδια, οὕτως ὥστε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἤνοιγε πλέον τὴν θύραν, καὶ φυσικὰ τὰ ρόπτρα ἡσύχασαν. Ἐπέρασεν ἀρκετὴ ὥρα ἔτσι... οἱ δύο γείτονες ἤρχισαν νὰ κουράζωνται πλέον περιμένοντες, ὅταν καὶ οἱ δύο ἤκουσαν κρότους βημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπλησίαζαν γρήγορα. Προσοχή! ἐσυλλογίσθησαν οἱ δύο γείτονες·

προσοχὴ μὴ γίνῃ λάθος! ἂν εἶνε διαβάτης, θὰ περάσῃ· ἂν εἶνε κανένας φίλος πού με θέλει, θὰ κτυπήσῃ σιγά, μὲ διάκρισιν, μ' εὐγένειαν, ὅπως κτυποῦν τὰς θύρας τῶν ἐντίμων σπιτιῶν, καὶ θὰ μείνῃ ἀπέξω ἕως νὰ τοῦ ἀνοίξω. Ἂν ὅμως τὸ κτύπημα εἶνε δυνατὸν τ ρ α ν τ α χ τ ὸ ν ὅπως προτήτερα καὶ ἂν ὁ δράστης κάμῃ νὰ φύγῃ, ἀ! τότε πρέπει νὰ τρέξω κατόπι του καί. . . ἔννοια του καὶ θὰ καλοπεράσῃ! . . »

Ἐν ᾧ οἱ δύο κύριοι ἐσυλλογίζοντο τὰ φρόνιμα αὐτά, εἶχον πλησιάσῃ πλέον τὰ βήματα,— δηλαδὴ ὁ περιπατῶν ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔξαφνα ἐσταμάτησε, καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ταὐτοχρόνως, καὶ τὰ δύο ρόπτρα ἐκτύπησαν καὶ τὰς δύο θύρας μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν.

Ἀμέσως ὁ κ. Κοντὸς καὶ ὁ κ. Μπαλωμένος ἐπετάχθησαν ἔξω, μανιώδεις, καὶ βλέποντες κάποιον, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ κάτω εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου,— τρέχων διὰ νὰ φύγῃ βιβαίως . . . — ἐχύθησαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω του καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν κτυποῦν μὲ τὰ μπαστούνια ἐν ᾧ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐξεφώνιζεν οὐρλιάζε, κ' ἐστρῃφογύριζε.

Τελοσπάντων κατώρθωσε νὰ τους δείξῃ καὶ ἄλλο πρᾶγμα ἐκτὸς τῆς ράχης του, τότε δὲ οἱ δύο γείτονες κατεξεπλάγησαν ἀναγνωρίσαντες τὸν Μπάρμπα-Χρόνην, τὸν ἀγροφύλακα, ὁ ὁποῖος, μόλις ἐστάθη εἰς τὰ πόδια του, συνέλαβε καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὸν σβέρκον,— μὲ δύο χέρια περίφημα εἰς ὅλην τὴν περιοχήν, δια τὴν δύναμιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔσφιγγαν . . .

Μισοπνιγμένοι, μισοστραγγαλισμένοι, οἱ κκ. Κοντὸς καὶ Μπαλωμένος ἐσύρθησαν, θέλοντας καὶ μή, ἐνώπιον τοῦ κ. βαΐλου, ὅπου ἐδόθησαν τελοσπάντων ἀμοιβαίαι ἐξηγήσεις.

Μαντεύετε τί εἶχε συμβῇ: Ὁ Μπάρμπα-Χρόνης, διαβάζοντας ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον εἶχε σκοντάψῃ εἰς τὸν σπάγγον, ἔπεσε κάτω καὶ συγχρόνως ἐπροκάλεσε τὸ διπλοῦν κτύπημα τῶν ρόπτρων... Λάθος, κύριε Βαΐλε. γράψε λάθος... Ἡ μπαστουνιές που ἔλαβεν ὁ Μπάρμπα Χρόνης ἦσαν δι' ἄλλον... διὰ τὸν δράστην τοῦ ἀστείου. Ἀλλὰ ποῖος ἦτο ὁ δράστης; Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλεν εἰς τὸ χωρίον ὅτι καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παιγνιδίου ἀνῆκεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν εὐγενέστατον βαρῶνον Κερκόζ· καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἥρωας τῆς κωμικοτραγικῆς σκηνῆς δὲν ἐχώνευε τὸν Βαλεντῖνον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Louis Morin)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Λογοπαίγνιον.— Γνωρίζετε βέβαια τί εἶνε λογοπαίγνιον: παίγνιον διὰ λέξεων, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἤχου των (ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθογραφίας,) ἐν ᾧ ἡ ἔννοιά των εἶνε πολὺ διαφορετική.

Ὡς παράδειγμα θὰ σας ἀναφέρω τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο λογοπαίγνιον τοῦ Πυθαγόρου. Ὅταν ἠρωτήθη ἀπὸ ἕνα πατέρα, τίνων ἔχει ἀνάγκην ὁ υἱός του διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, ὁ Πυθαγόρας ἀπήντησε: «Πτυκιδίου καινοῦ, βιβλιαρίου καινοῦ, γραφιδίου καινοῦ.» Ὁ φιλόσοφος ἔπαιζε μὲ τὴν λέξιν *καινοῦ*, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ ἐννοηθῇ καὶ οὕτω: *καὶ νοῦ*. Ἔλεγε μὲ ἄλλους λόγους εἰς τὸν πατέρα, ὅτι διὰ νὰ μάθῃ γράμματα ὁ υἱός του πρέπει μὲν νὰ ἔχῃ βιβλιάριον, πεναλίδιον, γραφίδιον κλ. ἀλλὰ προπάντων πρέπει νὰ ἔχῃ *νοῦν*.

Καὶ ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Διογένης ἔκαμνε λογοπαίγνια. Νεανίσκος τοῦ ἔδειξε κάποτε μίαν μάχαιραν, τὴν ὁποίαν εἶχε κλέψῃ καὶ τον ἠρώτησε πῶς του φαίνεται.

— Ἡ μὲν λεπὶς καλή, ἀπήντησεν ὁ κυνικός, ἡ δὲ λαβὴ αἰσχρά.

Ἔπαιζε μὲ τὴν λέξιν *λαβή*, ἡ ὁποία δὲν σημαίνει ἐδῶ μόνον τὸ *μανίκι* τῆς μαχαίρας ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον την εἶχε λάβῃ ὁ νεανίσκος.

Εἰς τὴν Ἄσκησιν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν «λογοπαίγνιον», δίδομεν μίαν ἐρώτησιν παράξενην καὶ ἀστεῖαν, καὶ προκαλοῦμεν τὸν λύτην νὰ εὕρῃ τὸ λογοπαίγνιον, τὸ ὁποῖον την δικαιολογεῖ, νὰ εὕρῃ δηλαδὴ τὴν λέξιν ἢ τὰς λέξεις, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος, ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθογραφίας, ἀποτελεῖ ἔννοιαν σύμφωνον πρὸς τὴν ἐρώτησίν μας.

Παραδείγματα:

Ἐρώτησις: — «Ποῖος λέγει ὅτι εἶνε γάϊδαρος, ἐν ᾧ δὲν εἶνε;»

Ἀπάντησις: — «Ἡ Ἡμίονος» (εἰμὶ ὄνος).

Ἐρ.— «Διατὶ παχαίνει κανεὶς ἅμα πεθάνῃ ἡ γυναῖκά του;»

Ἀπ. — «Διότι γίνεται χοῖρος (χῆρος)».

Ἐρ.—«Διατὶ τὸ κουλὸ παιδὶ τὸ τρώγουν τὰ ἄλογα;»

Ἀπ.—«Διότι εἶνε ἄχειρον (ἄχυρον)».

Ἐρ.—«Διατὶ ὁ Ζέφυρος δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Πατριάρχην;»

Ἀπ.— «Διότι εἶνε Δυτικός.»

Τὸ λογοπαίγνιον πρέπει νὰ εἶνε ἀβίαστον, νὰ ἔρχεται ὅσῳ τὸ δυναται φυσικά, νὰ μὴ στηρίζεται εἰς ἀσυνήθεις καὶ δυσκόλους λέξεις καὶ πολὺ ὀλιγώτερον εἰς λέξεις ἀνυπάρκτους ἢ λανθασμένας.

Συνήθως οἱ φίλοι μου μοῦ στέλλουν τοιούτου εἴδους λογοπαίγνια:

«Τί πρᾶγμα προστάζει τὴν θείαν νὰ ἔχῃ μί;»

Ἀπάντησις: Ἡ Ἐχεμύθεια (ἔχε Μί, θεία.) Νὰ σας εἴπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν; τοιαῦτα βεβιασμένα καὶ ἀνούσια λογοπαίγνια δὲν μου ἀρέσουν, καὶ τα δημοσιεύω κάποτε ἐλλείψει καλλιτέρων. Δὲν θὰ ἐδημοσίευα ὅμως ποτὲ Λογοπαίγνιον ὅπως αὐτό:

Ἐρ.—Διατὶ οἱ σπανοὶ δὲν εἶνε εὐγενεῖς;

Ἀπ.— Διότι εἶνε ἀγενεῖς.

Ἀγενεῖς, δηλαδὴ δὲν ἔχουν γένεια; Ἀλλ' ἡ λέξις ἀγενὴς δὲν ἔχει καὶ αὐτὴν τὴν σημασίαν. Ὁ μὴ ἔχων γένεια, ὀνομάζεται ἀγένειος. Ἄρα λογοπαίγνιον ἐδῶ δὲν ὑπάρχει.

Ἀστεῖα ἐρώτησις.— Ὑπάρχουν ἐρωτήσεις *ἀρκετὰ παράδοξοι* καὶ *ἀπροσδόκητοι*, *αἱ ὁποῖαι* δὲν εἶνε οὔτε λογοπαίγνια, οὔτε καθεαυτὸ ἀπροσδόκητα. Τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ὀνομάζομεν εἰς τὰς Ἀσκήσεις μας μὲ τὸν γενικὸν τίτλον: *Ἀστεῖαι Ἐρωτήσεις*.

Εἶνε πολλῶν εἰδῶν, ἀλλὰ θάρκεσθῶ εἰς δύο μόνον παραδείγματα:

Ἀστεία Ἐρώτησις: «Ποῖον εἶνε τὸ ψάρι, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κεφάλι εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ἡ δὲ οὐρὰ παντοῦ;»

Ἀπόκρισις: «Ὁ βακαλιάρος.» (Ὁ παστός, ἐννοεῖται, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κεφάλι κόπτεται καὶ μένει εἰς τὴν Ἰσλανδίαν.—ἐκεῖ κυρίως ἁλιεύουν βακαλιάρους,—τὸ δὲ ἄλλο σῶμα στέλλεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὥστε εἰμποσοῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ βακαλιάρου εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ἡ δὲ οὐρά του ἐδῶ καὶ παντοῦ.)

Ἐρ. «Πότε τρώγεται κανεὶς ἀπὸ τὲς κότες;

Ἀπ. «Ὅταν ἀνακατεύεται μὲ πίτυρα (Διότι, κατὰ τὴν παροιμίαν: ὅποιος ἀνακατεύεται μὲ πίτυρα, τὸν τρῶνε ἡ κότες.)

Ἐρώτησις. — Κ' ἐφθάσαμεν σιγὰ-σιγὰ εἰς τὴν ἁπλὴν ἐρώτησιν, εἰς τὴν σοβαρὰν ἐρώτησιν, ἡ λύσις τῆς ὁποίας δὲν ἀπαιτεῖ καμμίαν εὐφυΐαν, ἀλλὰ μόνον γνώσεις ἐγκυκλοπαιδικάς. Ἡ ἐρώτησις εἶρ πορεῖ νὰ εἶνε ἱστορική, γεωγραφική, φιλολογική, ἐπιστημονική κτλ. κτλ.

Πότε καὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Ναπολέων;

Πόθεν πράγεται ἡ λέξις Ἀπρίλιος;

Ποῖον εἶνε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Κάϊρ;

Διατὶ τὸ κολοκάρι τὰ ὑπόγεια εἶνε δροσερά: Καὶ χίλια δύο ἄλλα. Συνιστῶ ὅμως εἰς τοὺς συνθέτας ἀσκήσεων νὰ ἐκλέγουν τοιαύτας Ἐρωτήσεις, ὥστε νὰ μὴν εἶνε πολὺ εὔκολοι οὔτε πολὺ δύσκολοι. Νὰ λύωνται μὲ κάποιον κόπον, μετὰ τινα ἔοευναν, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶνε καὶ ἐντελῶς ἄλυτοι διὰ τοὺς στερουμένους εἰδικῶν γνώσεων καὶ καταλλήλων βιβλίων.

[*Ἕπεται συνέχεια*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Παπποῦς ἔχει καθισμένον εἰς τὰ γόνατά του τὸν μικρὸν Γιάγκον καὶ τον χορεύει, τὸν ἐρωτᾷ δὲ ἂν εὐχαριστῆται.

— Πολὺ εὔμορφα εἶνε ἔτσι· ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Γιάγκος· ἀλλὰ δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα, παπποῦ, νὰ ἤσουν ἀληθινὸς γάϊδαρος;

Ἐπτάλη ὑπὸ τῆς Δρυάδος τοῦ Κάππου

* * *

Ἡ *Δροσερὰ Ἑσπέρα* ἐρωτᾷ τὴν *Κόκκινην Ἑζοχήν*, διατὶ ἡ γλῶσσά μας εἶνε κόκκινη.

— Νέ, γιατὶ τρώμε ὅλο ντομάτες! ἀπαντᾷ αὕτη.

Κοτάλιν ὑπὸ τῆς Μαΐρης Προσωπιδοφόρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μου μοῦ ἀναγγέλουν τοὺς θριάμβους τῶν ἐξετάσεων. Τὰ βραβεῖα, τὰ ἄριστα, τὰ λίαν καλῶς, ἔπεσαν πάλιν βροχηδόν. Τους συγχαίρω μὲ ὅλην τὴν ὑπερηφάνειαν μητέρας που ἀκούει καλὸν διὰ τὰ παιδιά της.

Δὲν προφθάνω νὰ στέλλω τόμους, καὶ βιβλία αὐτὰς τὰς ἡμέρας! Οἱ περισσότεροι φίλοι μου ἔσπευσαν νὰκολουθήτσουν τὴν συμβουλήν μου καὶ νὰ προμηθευθοῦν ἐκ τοῦ Γραφείου μου τερπνὰ καὶ ὠφέλιμα ἀναγνώσματα διὰ τὰς Διακοπάς. Ἀγοράζονται προπάντων οἱ ὑποτιμημένοι τόμοι τῆς Β' Περιόδου, οἱ ὁποῖοι, ἐν ᾧ εἶνε τόσον μεγάλοι καὶ πλούσιοι, τιμῶνται μόνον τρία φράγκα.

Χαίρω, *Κλεόβουλε Λίνδιε*, τοῦ σ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκλογή τοῦ ψευδωνύμου σου. Βεβαίως εἰς τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ λάβῃς μέρος, θὰ *ἴδῃς δὲ τὴν ἐρώτησιν μετ'* ὀλίγον, ὅταν θὰ δημοσιευθοῦν τὰποτελέσματα τῆς προηγουμένης. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

Χαριτωμένα πράγματα μοῦ γράφει σήμερον τὸ *Μολὼν Λαβὲ* [ΕΕ] περὶ τῶν ἐξετάσεων τοῦ Γυμνασίου του. Φαίνεται ὅτι μερικοὶ συμμαθηταί του ἠθέλησαν νὰ μιμηθοῦν τὸν Κηφῆνα τοῦ κ. *Φαίδωνος*· ὅταν δὲ ὁ προβλεπτικὸς Γυμνασιάρχης τους διέταξεν ὅλους νὰ καταθέσουν εἰς ἓν μέρος τὰ . . . μανικέτια των, ἀρκετὰ εὑρέθησαν στολισμένα μὲ ψιλογραφίαν. Ἡ σκηνὴ τῆς καταθέσεως, λέγει τὸ *Μολὼν Λαβὲ* ἦτο κωμικωτάτη. «Καταπορφυροι οἱ ἔνοχοι κατέθετον τὰς πλήρη σημειώσεων μανικέτια των καὶ ταχέως ἔφευγον διὰ νὰποφεύγουν τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν καθηγητῶν καὶ τοὺς θορυβώδεις γέλωτας τῶν συμμαθητῶν των.» Καλὰ νὰ πάθουν οἱ Κηφῆνες!

Βεατρίκη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ καλαιοῦ. Ἤτο τὸ πρῶτον που ἔγραψες, καὶ συνεπέρανα ὅτι αὐτὸ θὰ προτιμᾶς. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.

Ἂς ἔχῃ δόξαν λοιπὸν ὁ Θεὸς, Πτηνὸν τῆς *Ἐρήμου*, ποῦ σε ἀπήλλαξεν ἐπιτέλους ἀπὸ τὰ μακροχρόνια δεινά . . . Πολὺ μὲ συνεκίνησε καὶ μ' ἐχαρποίησε συχρόνως ἡ ἐπιστολή σου.

Θερινὴ Βροχὴ [ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἀπονομῆς τοῦ Ραλλείου Βραβείου. Μετὰ χαρᾶς μου μεγάλης ἔμαθα ὅτι καὶ φέτος ἐβραβεύθη συνδρομήτρια μου, ἡ *Κικὴ Πιπινοπούλου*, τῆς ὁποίας εὐχαριστῶ θὰ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα, ἐὰν μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν της . . — Καὶ ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* [ΕΕΕ] μοῦ ἐπαινεῖ πολὺ τὴν ἔκθεσιν τῆς Πιπινοπούλου, μοῦ γράφει δὲ πολλὰ ὡραῖα καὶ ἐνθουσιώδη διὰ τὸ τέλος τῆς «Βοερκοπούλας».

Σὶρ-λὰ-Φαλονάζ, ὅπως κάθε συνδρομητής, ἔχεις καὶ σὺ τὸ δικαίωμα νὰ μου στέλλῃς πληροφορίας πρὸς δημοσίευσιν. Σοῦ ἔστειλα τὴμοκατάλογον. Ὅταν προχωρήσῃ ὀλίγον ἡ «Ἄσωτος Υἱὸς» θὰ σοῦ γεννήσῃ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον θὰ τικαταστήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς «Βοερκοπούλας.»

Τὸ *Κρηνικὸν Κάστανον* μοῦ ἔφερε τὸ πρὸς τὴν *Ἰτέαν* βραβεῖόν του, τὸ ὁποῖον τῇ ἔστειλα.

Ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἔλαβα ἕνα γραμματάκι ἀνώνυμον, παρὶ ψευδωνύμων καὶ ἀστερίσκου. Τίνος ἀφῃρημένου νὰ εἶνε ἄρά γε;

Γλυκεῖα Ἐλπίς, τὰ «Διηγήματα» τοῦ κ Ξενοπούλου θὰ ἐκδοθοῦν· περίμενε ἀκόμη ὀλίγον. Ἤρχησαν νὰ ἑτοιμασθοῦν ἕνεκα τῶν πολλῶν του ἀσχολιῶν, τώρα δὲ εἶνε ἑτοιμα καὶ θὰρχίσῃ ἡ τύπωσις. Μετ' ὀλίγον θὰ τὰναγγείλω ἐν ἐκτάσει.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν, *Ἕλλην Σημαιοφόρε* [ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς καταθέσεως τοῦ θαμελίου λίθου τοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος. Πολὺ συγκινητικὴ τελετή! . . Δυπαῦμαι μόνον ποῦ ἡ ἐπιστολή σου εἶνε ἡ πρώτη, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ ἑκατοστή Διατὶ δὲν μου ἔγραφες;

Μὲ τὰ ταξειδάκιά της καὶ ἡ *Ἐσμεράλδα* ἔκαμε νὰ μου γράψῃ τόσους μῆνας . . . Πάντοτε ὅμως ἔβλεπε τὸνομά της εἰς τὸ φύλλον εἴτε εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ εἴτε εἰς τοὺς Ἀσπασμούς.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν *Ἐφεσίαν Κόρην* καὶ τὴν *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* διὰ τὴν πρόσκλησίν των νὰ διέλθω ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν μαγευτικὴν των ἔπαυλιν δυστυχῶς οὔτε μίαν ἡμέραν δὲν εἰμπορῶ νὰ λείψω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ὅσον ἔμειναν ἀνάλγησαι οἱ ἐν Πάτραις φίλοι μου πρὸς τὴν ἔκκλησιν τοῦ ἐκ Πατρῶν πτωχοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὰ ἀρχικά του Π. Κ. μὲ παρεκάλεσε νὰ το συστήσω εἰς αὐτούς, τόσον συνεκινήθη τὸ *Σμαράγδινον Περιδέραιον* [ΕΕΕ] καὶ μου ἔστειλεν ἐξ Ἀλεξανδρείας δραχ. 7 μὲ τὰς ὁποίας ἐνέγραψα συνδρομητὴν τὸν Π. Κ. καὶ τοῦ ἔστειλα τὰ ἐκδεδομένα ἤδη φύλλα. Καὶ ὅταν θὰ τὰ λάβῃ ἔξαφνα καὶ ἀπροσδόκητα, φανταστῆτε πόσον θὰ χαρῇ τὸ πτωχὸν παιδί!

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* ἀσπάζεται τὴν *Τσιγγαρέλλαν* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἡ φίλη των Χ. Γ. δὲν εἶνε καλὰ καὶ ὅτι ἐπανῆλθεν ἐξ Εὐρώπης· — ὁ *Νυστικοφάγας* χαιρετᾷ τὴν *Ὀρειροπόλον Ψυχὴν* καὶ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*· πληροφορεῖ δὲ τοὺς λοιποὺς ὅτι ἠλλάξε πρὸ πολλοῦ ψευδώνυμον· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* πληροφορεῖ τὸν *Κυδαθηναῖον* ὅτι δὲν τρέμει τὴν μανίαν τῆς θαλάσσης· καὶ ἂν ἀκόμη παρουσιασθῇ καρχαρίας, θὰ ὀηκώσῃ τὸ κουπί της καὶ θὰ του καταφέρῃ μιά· — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* χαιρετᾷ τὴν *Διονυσιάδα Πηγὴν* καὶ ἀσπάζεται τὸ *Ζιζάνιον* τοῦ *Γυμνασίου*, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ τί βαθμὸν ἔλαβε· — τὸ *Καλῶς Ὥρισες* πληροφορεῖ τὸν *Εἰκοστὸν Αἰῶνα* ὅτι τάρχικά του εἶνε Κ. Δ. καὶ ἂν ἐπιθυμῇ, νὰνταλλάξουν Μ. Μυστικά· — ἡ *Ἀβρα τῆς Κερκύρας* ἀντιχαιρετᾷ τὸν *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον* (κάθε ἄλλο παρὰ ἑπτακατέργαρον, ἀπεναντίας εὐγενέστατον παιδάκι, τὸ ὁποῖον συγχαίρει διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν του,) χαιρετᾷ δὲ τὸν *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* καὶ τὸν *Ἐδελπιν Ἀλιέα*· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Πικραμένης Καρδούλας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· πληροφορεῖ πὸν *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της καὶ αὐτή, τὸν δὲ *Λόρδον Βύρωνα* ὅτι μόνον διὰ τῶν Μ. Μ. θὰνταλλάξῃ τάρχικά σου· — τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* συγχαίρει τὴν *Κικὴν Πιπινοπούλου* διὰ τὸ Ράλλειον, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*· — ἡ *Τσιγγαρέλλα* ἀσπάζεται τὴν *Ἐσμεράλδαν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί γίνεται· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* παρακαλεῖ τὸ *Κίτρινο Καταρίνι* νὰ τοῦ πληροφορήσῃ, ὑπάρχουν καὶ ἄλλου χρώματος καναρίνια· καὶ ἐκεῖνο εἶνε κίτρινο;— τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* χαιρετᾷ τὸν *Πασίμαχον* καὶ τον ἐρωτᾷ μήπως εἶνε υἱὸς στρατιωτικοῦ; ἀσπάζεται δὲ τὴν *Τράτα τοῦ Εὐρίπου* καὶ τὴν *Διονυσιάδα Πηγὴν*· — ἡ *Κυκλαμιὰ* θάνταποδώσῃ τὰ Μ. Μυστικὰ τοῦ *Γλυκυλάλου Ὄνου* μόλις ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἐξοχήν, εὐχαριστεῖ δὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* διὰ τὰ συλλυπητήρια καὶ τὸ ἐρωτᾷ ποῦ διαμένει· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* χαιρετᾷ τὸν *Κουασιμόδον*, καὶ ναί μὲν εἶνε μία εὐχάριστο: στιγμὴ ὅταν ποθηλατεῖ κανείς, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅταν... πέφτει!—ἡ *Δροσοῦλα τῆς Ὀσσης* ζητεῖ τάρχικά τοῦ *Ἀνθους Μαΐου*·—ἡ Σιωπηλὴ Νὺξ ἀσπάζεται καὶ εὐχαριστεῖ τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν* διὰ τὴν καλή της καρδιὰ καὶ τὴν ζητεῖ συγγνώμην ὅτι δὲν δύναται νὰ της φανερώσῃ τὄνομά της πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον·—ἡ *Ἰφιγένεια Καροπούλου* εὐχαριστεῖ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* διὰ τὴν φωτογραφίαν της καὶ τὴν ὡραίαν της κάρταν· — ἡ *Διονυσιὰς Ηηγὴ* ἀσπάζεται τὴν *Τσιγγαρέλλαν* καὶ την παρακαλεῖ νὰνταλλάξουν τὰ ὀνόματά των.— ἡ *Τράτα τοῦ Εὐρίπου* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ καθὼς βλέπει, δὲν ἐξέχασε τὴν πατρίδα της· ἀντιχαιρετᾷ τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* καὶ κῶς πηγαίνει ἡ μουσική; — ἡ *Ἐσμεράλδα* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ την παρακαλεῖ νὰ της φέρῃ ἕνα κουμαρίκι μασελίχα ἀπὸ τὴν πατρίδα της· ἀσπάζεται καὶ τὴν *Ἀμεσάθηταν Καρδίαν* καὶ χαιρετᾷ τὸν *Ρωμαῖον Κικέρωνα*· — ἡ *Θεσσαλικὴ Ἀκτὶς* εὔχεται εἰς τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* καλὴν διασκέδασιν εἰς Βῶλον· — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* ζητεῖ τάρχικά τοῦ *Κυκνείου Ἀσματος*· — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* εὐχαριστεῖ τὸν *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* καὶ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν* διὰ τὰ συγχαρητήρια των, συγχαίρει δὲ τὴν δευτέραν διὰ τὸ βραβεῖόν της· — τὸ *Σμαράγδινον Περιδέραιον* πληροφορεῖ τὸν *Καρδιογγνώστην*, ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ Μ. εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ τὄνομάτου καὶ παρεμένει τετράδιόν του· —ὁ *Χαλκιδεὺς Λεμοκοντόρος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* — δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει χῶρος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: *Βίκτωρ ὁ Μαῦρος* μὲ τὸν *Ἄγγελον Δόγερινόν*, *Γλυκύλαλον Ὄνον*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ἑλληνικὴν Ψυχὴν*· — τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* μὲ τὸν *Κρόταλον*, *Μολὼν Λαβέ*, *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ*, *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Γλυκύλαλον Ὄνον*· — ὁ *Ἀνατέλλων Ἀστὴρ* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Κύκνειον Ἆσμα*, καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* μὲ τὸ *Μή μου Ἄπτου*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι* καὶ *Μόνωσιν* — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Δεοποινίδα Παρακράτησιν*, *Σείριον* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον*, *Ξεθιδομένην*, *Ἄγγελον Δυγερινόν*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* καὶ *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην*· — ὁ *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος* μὲ τὴν *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον*, *Λὰ-Λὰ-Χὰν* καὶ *Κόντε-Ραπαράκην*· —τὸ *Ζιζάνιον τῆς Νεαλαίας* μὲ τὸ *Μή με Δημόνει*, *Μόνωσιν*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν*, *Ἐμίρην τῆς Βουχάρας* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*· — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Χαμένην Εὐτυχίαν*, *Φιλοσοφικὴν Λίθον*, *Φιλόμουσον Νεάνιδα*, *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* καὶ *Φιλόμουσον Ἑλληνίδα*· — ἡ *Παρισερία* μὲ τὴν *Τρίχα τῆς Κερκύρας*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἐρυθρὸν Νέφος*· — τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὸν *Χρυσορόδον Πακτωλόν*, *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Γαλιάντραν* καὶ *Κελαιδίστραν*— τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸν *Μινώταυρον*, *Ἀλλοπρόσαλλον*, *Ἐρημίτιδα*, *Λύκην τῆς Θαλάσσης*, *Μικρὸν Βιολιστὴν* καὶ *Γαλιάντραν*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Ἀρσακείου*, *Βίκτωρα τον Μαῦρον*, *Γλυκεῖαν Ματιάν*, *Σοβρα-Φέρα* καὶ *Ἑλληνοπούλαν*· — ὁ *Χωλὸς Διάβολος* μὲ τὴν *Ἀνυπόμονην Καρδιάν*, *Λευκὸν Κρῖνον*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· — ἡ *Διονυσιὰς Ηηγὴ* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*, *Ζιζάνιον τῆς Γειτονιᾶς*, *Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου Πρόσινο Λαβιάρι* καὶ *Χαμαικέρασον*· — ἡ *Ἔρημος Σαχάρα* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Νύκτα*, *Ἀμνοῦραν Λάμψιν*, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*, *Δῶραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Κόντε Ραπαράκην*· — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν*, *Νεαρὸν Ἀδάμον* καὶ *Λὰ-Λὰ-Χὰν* — ἡ *Ναυσικάα* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα*· — ἡ *Ἀβρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ματιάν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Κυανοῦν Σπήλαιον Πειραϊκὴν Νύκτα* καὶ *Σὶρ-λὰ-Φαλονάζ*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὴν *Νιόβην*, *Ζουλεΐκαν*, *Ἔρημον Ἀκτὴν* καὶ *Κυκλάμινον* τῆς *Ζακύνθου* — ἡ *Δάλια* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Κα

ρολόγον Ψυχήν (πολλαὶ βέβαια αἱ πληροφορίαι σου, ἀλλ' ὀφ' οὗ εἶνε ὀφειλόμεναι ἀπαντήσεις, ἔπρεπε νὰ τας δημοσιεύσω) Μικρὰν Βιολίστριαν (πῶς ἐπέρασες εἰς τὸ ταξείδι; πάν-οτε ὀσάκις μοῦ ἔγραψες σοῦ ἀπήντησα· εἰμπορεῖ ὅμως νὰ παρέπεσε καμμία ἐπιστολή σου;) Ἀγνὸ Περιστεράκι ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὸ βραβεῖον!) Τσιγγαρέλλαν ([ΕΕΕ] εὖγε, ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ μὲ τί δικαίωμα θὰ σου εἴπω ποῖος εἶνε ὁ Πειρατικὸς Ἀστήρ; Κλεῖδα τοῦ Πάντου (πάντοτε τὸ λαμβάνω αὐτὸ ὑπ' ὄψει μου, καὶ τὰς ἐκ μακρυνῶν μερῶν λύσεις, ἂν φθάσουν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν προθεσμίαν, τὰς θεωρῶ ἐμπροθέσμους· ἄλλω. τε πάντοτε βλέπω καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ ταχυδρομείου ἡ ὁποία μὲ ὁδηγεῖ·) Ἀνδρομάχην Βρεττοῦ (καλὸ ταξεῖδι·) Λευκὸν Κρίνον (περιμένω λοιπὸν τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν σου, ποῦ θὰ μου περιγράψῃ ὅλ' αὐτὰ· ξέρω τί καλὰ παιδιὰ εἶνε οἱ Τρ καὶ πόσον μὲ ἀγαποῦν·) Α. Ἰωαννίδην (ἔστειλα ἐκ νέου·) Κυκλαμίδαν (ἄλλην ἡμέραν λοιπόν·) Ἀμαρυλλίδα (αὐτὸ ποῦ ἤρθες εἰς τὰ παλαιὰ χαρτιά, εἶνε διαρκὲς Ἡμερολόγιον τῆς τσέπης, οἱ δὲ ἀριθμοὶ παριστάνουν τὰς ἡμέρας τοῦ μηνός, οἱ ὁποῖοι ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς ἀπέναντι ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος·) Δροσούλαν τῆς Ὄσσης (τιμοκατάλογον ἔστειλα·) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· φίλησέ μου τὸν Λιμένα τῆς Πύλου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐχομαι ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις·) Σωκηλὴν Νύκτα (ὄχι, εἶνε ψευδώνυμον·) Ἑλληνικὸ Ἀεράκι, Μὴ με λησμόνει (βεβαίως δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν·) Ναυαγὸν Καρδίαν (ἔχει καλῶς·) Μικρὸν Ἰθακήσιον (ἔστειλα καὶ τοὺς «Μαθητὰς τοῦ Εὐσεβίου·») Ὑπερήφανον Λέοντα, Ναυσικούλαν τῆς Κρανάης, Δαίμαρχο Ποντίκι ([Ε], τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του ἕνα διάλογόν μου καὶ ἤρεσε πολύ· ἀλλὰ πῶς, λέγει, νὰ μὴν ἀρέσῃ, ἀφ' οὗ ἦτο ἔργον ἰδικόν μου;) Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγγου ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· νὰ ἐξακριβόνῃς τὸ βάρος τῆς ἐπιστολῆς διὰ νὰ κολλᾷς τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον, διότι ὅταν τοῦτο εἶνε ἀνεπαρκές, αἱ ἐπιστολαὶ μένουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον·) Ἀφρικανικὸν Ἥλιον, Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα (ἔλαβον· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) Μάγκην τῶν Παρισίων (ἔλαβες τὸ δελτάριόν μας;) Μεγάτωρον (τὸ Λ. Κ. εἶνε κορίτσι, ἑπομένως ἡ πρότασις σου περὶ ἀλληλογραφίας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ·) Πίθηκον τῆς Βορνεοῦ (εὖγε διὰ τὸν βαθμόν· σοῦ ἔστειλα τὸν τιμοκ· διὰ νὰ πάρῃς τὴ μέτρα σου κατὰ τῆς ἀνίας τῶν Διακοπῶν·) Ἐρυθρὸν Νέφος, Χαλκιδέα Λεμοκοντόρον (σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς· προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ ἑταιρούλων δὲν δημοσιεύω.) Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν (ἔστειλα· Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) Ἀθῶαν Καρδίαν (εἰς τὸ προσεχές.) Πέτραν Σκανδάλου κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἰουλίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διλογίαι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ τόσον ἔμμετρα ὅσον καὶ πεζά, μὲ ὄνομα ψευδώνυμον καὶ διεύθυνσιν ὁμοῦ —Γεράσιμος Δημ. Καραουλάνης, Πύλος (Grèce). (Β—54)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφ. δελτάρια μόνον μετὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.— Ange An. Cambas, Rue des Philhellenes, Athènes 8. (Β—55)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδετα φρ. 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγρατικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1.75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 1.75. χρυσοδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδετον φρ 3. χρυσ. φρ 5. ("Ἑκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1.50· χρυσόδ. φρ. 2 50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο Σειραί, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἱδρυτῇ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

310. Λεξίγριφος

Νῆσος Αἰγαίου, σύνδεσμος καὶ ἀριθμητικὸν Ἀρχαῖον κάμνουν ἄρχοντα καθὼς καὶ στρατηγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Δὲ Μεμῶν

311. Μεταγραμματισμός

Βγάλε ταῦ καὶ βάλε πῖ
Βγάλε σῖ καὶ βάλε νῖ,
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Πόλις χρῶμα νὰ γενῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μονώσεως

312. Αἴνιγμα

Νῆσος εἶμαι ὄχι μεγάλη
Ἀλλὰ ὀνομαστὴ διὰ κάλλη.
Βγάλε μου λαιμὸ κεφάλι,
Τὰ λοιπά μου ἀναγραμμάτισε
Καὶ νησὶ πάλι σχημάτισε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ὑακίνθου

313. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

1. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ὁ ἄνεμος ἐνέχει.
2. Εἰς τῶν ρημάτων ζήτησε τὸ ἄλλο τὴν χο- [ρείαν.
3. Ὡς ἥρωα τὸ τρίτον μου ἡ ἀρχαιότης ἔχει.
4. Καὶ εἰς τὰ κόκκαλα ἐμὲ θὰ εὕρῃς μ' εὐ- [κολίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Ν. Πρασσοπούλου.

314. Ἀστὴρ μετὰ τετραγώνου.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν
★ ★ ★ ★ ★ οἱ ἀστερίσκοι διὰ
★ ★ ★ ★ ★ γραμμάτων οὕτως,
★ ★ ★ Η ★ ★ ★ ὥστε νὰναγινώσκε-
★ ★ ★ ★ ★ ται εἰς τὸν ἀστέρα:
★ ★ ★ ★ ★ καθέτως, χώρα τῆς
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Ἀσίας· ὁριζοντίως

κράτος εὐρωπαϊκὸν διαγωνίως δὲ ζῷον χρήσιμον καὶ μέταλλον. Εἰς τὸ τετράγωνον: ἄνω, ἐπίσημος Ρωμαῖος, κάτω δημητριακόν· ἀριστερᾷ νῆσος ἑλληνική καὶ δεξιᾷ υἱὸς αὐτοκράτορος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Γ. Μπόεσαρη.

315. Λογοπαίγνιον.

Τί κοινὸν μεταξὺ ἵππου καὶ ἄθους;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμβρακιωτίδος Λίψας.

316.-317 Μεταμορφώσεις.

1.— Ἡ Κόρη διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Παῖς.
2.— Ὁ Παῖς δι' 6 μεταμορφ νὰ γίνῃ Ἀνὴρ

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Α. Δρέκου.

318. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον:

πῶμα, κίων, τιμῶ, μάχη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Κεκράκας.

319. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ νῆσος τῆς Ἑλλάδος:

1. Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς. 2, Ρωμαϊκὸς φιλόσοφος. 3, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 4, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 5. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 6. Συγγραφεὺς Ἀθηναῖος. 7. Ἀργοναύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόδ- μαν Δεν.

320. Ἐλλιποσύμφωνον.

σουε - σα - αι - αει - σια

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέου Κοκκίνη.

321. Γρῖφος.

1
1 1
Τὸμ ἡ ' | θυμόνει 'δὲς ἄρξας 1 θ' 1
1 1
1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ναύτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10.

189 Θηραμένης (Θῆρα μέν, εἰς.)—**190**. Πόρτα·χόρτα·—**191**. Πύρρος, πυρρός.

192. Ρ
Θ Ω Σ
Ε Ρ Μ Η Σ
Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ

193. ΙΟΚΑΣΤΗ (δίστις, Κάσσος, Αἶις, σάκος, Τάκιτος, Ἡσαΐας.)—**194**-**195**. 1, Ὁ κύων (κίων). 2, ὁ δοῦξ. 3, τὴν Θήραν (θύραν).— **197**— **198**. 1, Ἡ Κίνα εἶνε κράτος. 2, Οἱ πιστοὶ φίλοι εἶνε σπάνιοι. - **199** ΜΙΡΑΜΙΩ (Κλυταιμνήστρα. θεῖο, Ἀμερική, Ἀρλη, Αἶμος, ἀΠό, πρῶρα.—**200**. Γιέ μου Ἀβεσσαλώμ. υἱέ μου, υἱέ μου Ἀβεσσαλώμ ... — **201**. Ἡ παιδεία συντελεῖ εἰς τὴν ὑμπεριφορά.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.